

[Boligministeren.]

planlægningen på talrige områder, som sker på denne måde, vil danne en værdifuld ramme for fremtidige byudviklingsplaner.

Mod de godkendte byudviklingsplaner er der af de berørte grundejere fremsat en del anker og erstatningskrav.

I den forløbne tid er der således ved vurderingskommissions- og domsafgørelser eller forlig tillagt grundejerne erstatninger af statskassen til et samlet beløb på ca. 380 000 kr.

De erstatningsbeløb, der hidtil er tilkendt grundejerne, er næppe af en sådan størrelse, at de kan siges på nogen måde at stå i misforhold til de samfundsøkonomisk set meget betydelige fordele i henseende til investeringsbesparelser, som gennemførelsen af byudviklingsplanerne indebærer.

Den daglige administration af byudviklingsplanerne, som foregår i nært samarbejde mellem kommunerne, byudviklingsudvalgene og boligministeriet, har ikke voldt vanskeligheder i praksis. Således har navnlig reglerne om overførelse af mellemzonearealer til inderzoner givet planerne en sådan bevægelighed, at også visse udsving i den bymæssige udvikling, som ikke helt har kunnet forudses ved planernes udarbejdelse, har kunnet tilgodeses, forinden planerne som helhed tages op til revision ved udløbet af gyldighedsperioden.

Ved behandlingen i det høje ting af det oprindelige forslag til byreguleringsloven var der enighed mellem partierne om princippet i en sådan lovgivning, og den udvikling, der siden er sket, har bekræftet rigtigheden af denne erkendelse af nødvendigheden af en byreguleringslov.

I de områder, der er inddraget under byreguleringsloven, har denne på en alt i alt tilfredsstillende måde sikret en forsvarlig byudvikling, og byplannævnet har da også ud fra de hidtil indvundne erfaringer anbefalet over for mig, at loven forlænges uden ændringer, og uden at der i loven optages en bestemmelse om revision efter et vist åremål.

Både byplannævnet og boligministeriet vil fortsat i praksis kunne følge byudviklingsarbejdet, ligesom det høje folketing gennem tingets stående udvalg vil bevare kontakten med arbejdet, og man vil derfor

ad disse veje til stadighed kunne være opmærksom på, hvorvidt en revision af lovens bestemmelser vil blive påkrævet.

Jeg skal derfor foreslå, at byreguleringsloven forlænges uændret, således at der ikke i loven optages en bestemmelse om revision efter et vist åremål.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Horn* til landbrugsministeren:

„Kan landbrugsministeren oplyse folketinget om nødvendigheden af statsskovvæsenets omfattende opsætning af skilte om forbud mod al motorkørsel, hvorved navnlig skovegnenes befolkning generes i deres daglige færden?“

Horn: Vi kender vist alle de røde plader, som markerer, at al motorkørsel er forbudt; vi kender dem fra gader og veje, ligesom vi kender dem — og det er det, jeg her har tænkt på — fra de større skove, både statsskovene og de private skove. Vi ved naturligvis, at disse skilte lige så vel som andre bør respekteres; man har imidlertid hidtil såvel i statens som i de private skove set lidt stort på, om de blev respekteret. Det har været således, at hvis overtrædelse af forbuddet ikke blev misbrugt, gav man folk lov til at skyde genvej gennem skoven, idet de ved at smutte gennem skoven, som man siger, kunne spare adskillige kilometers vej. Vi andre har vel også nu og da nydt skovene, ikke mindst de jyske plantagers pragt, ved at køre på disse skovveje.

I den seneste tid har man imidlertid opsat de nye internationale skilte, og det har bevirket, at en del af de mennesker, som bor i disse skovegne, er blevet opskræmt og har følt, at der nu skulle indledes en ny praksis. Hvad angår os andre, som er kommet i skovene af mere skønhedsmæssige grunde, har jeg i hvert fald følt mig noget ængstelig ved at se denne betydelige skiltning, og jeg har derfor stillet dette spørgsmål til landbrugsministeren. Jeg ved også, at mange knallertkørere, som benytter disse skovveje til at skyde genvej til deres